

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο óμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 552 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2011 ●

● «Ίδε ó άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Κουστωδίες

Αέν είχε μόνο κουστωδία. Είχε και συνοδεία. Ό Ίησους πορεύεται προς τό Σταυρό. Πορεύεται μέ τό Σταυρό. Πορεύεται πάνω στό Σταυρό. Πορεύεται μετά τό Σταυρό. Τό θέλησε μόνος. «Έκουσία Σου βουλή Σταυρόν ύπέμεινας, Σωτήρη» (κάθισμα δ' ήχου). Διάλεξε μόνος τό δρόμο του Πάθους, πού είναι μονόδρομος σωτηρίας για μάς.

Μόνος άπό πλευράς πάθους και βιώσεως του πόνου. Μαζί μέ άλλους άπό πλευράς εκτελέσεως τής θανατικής άποφάσεως. Μαζί του ή κουστωδία.

- Κουστωδία οι ώπλισμένοι στρατιώτες.
- Κουστωδία οι μανιώδεις Ίουδαίοι.
- Κουστωδία όσοι προσήλθαν στον κήπο τής Γεθσημανή «μετά μαχαιρών και ξύλων» (Μαθ. κστ' 47).
- Κουστωδία στην αύλή του άρχιερέα Καϊάφα, όπου οι πληρωμένοι «μπράβου» φωνάζουν: «Ένοχος θανάτου έστί» (Μαθ. κστ' 66).
- Κουστωδία στό πραιτώριο του Πιλάτου, όπου τά όργανα του θρησκευτικού κατεστημένου μεταξύ Άναμαρτήτου και κακοποιού επιλέγουν τον κακοποιό.
- Κουστωδία στό πραιτώριο του Πιλάτου, όπου τά κατευθυνόμενα πλήθη φωνασκούν ρυθμικά τότε τό «Σταυρωθήτω» (Μαθ. κζ' 22-23) και τότε τό «Άρον άρον, σταύρωσον αυτόν» (Ίωάν. ιθ' 15).
- Κουστωδία, όταν ό ήγεμόνας, ό Πιλάτος, παραδίδη τον άοπλο στους ώπλισμένους στρατιώτες. Και εκείνοι μέ τή σειρά τους «συνήγαγον όλην τήν σπείραν» (Μαθ. κζ' 27). Η άγάπη παραδίνεται στα χέρια τής κακίας.
- Κουστωδία οι άρχιερείς, πού έσυραν τό άρχιερατικό τους κύρος μέχρι τό Σταυρό και διέσυραν τό άξιόμα τους και ξευτέλισαν τήν άξιοπρέπεία τους, όταν σχημάτισαν συγχорδία μέ τους φαρισαίους, λέγοντας: «Καταβάτω νυν άπό του σταυρου, ίνα ιδωμεν και πιστευσωμεν επ' αυτό» (Μαθ. κζ' 42).

● Κουστωδία οί σταυρωτές, πού συναγωνίζονται σέ μανία, ποιός θά χτυπάη πύ δυνατά τά καρφιά, γιά νά ικανοποιήσουν τά σαδιστικά τους ένστικτα...

Παντού κουστωδία. Καί στόν τάφο άκόμα (Ματθ. κη' 65-66). Παντού περικυκλωμένος ό Ίησοϋς. Πάντοτε, μέσα στόν ιστορία, περικυκλωμένος άπό άσεβείς, πού Τόν περιπαίζουν, πού Τόν βλασφημοϋν.

Συνοδεία

Μόνο οί κουστωδίες τών έχθρών ύπάρχουν; «Σημείον άντιλεγόμενον» ό Χριστός. Γιά τούς έχθρούς ό έπικίνδυνος, πού πρέπει νά έξαφανίζεται άπό τά καθημερινά δρώμενα. Γιά τούς φίλους ό λατρευτός Σωτήρας.

Πάντοτε κοντά Του θά βρίσκεται και ή συνοδεία τής άγάπης. Ψυχές, θαμπωμένες άπ' τή σταυρωμένη Του άγάπη, άφωσιωμένα Τόν άκολουθοϋν.

Έχει ό Χριστός άνάγκη συνοδείας; Δέν είναι εκείνος, πού συνοδεύεται άπό σμήνη άγγέλων και άρχαγγέλων; Σέ ποιό άπό τά θεοφανικά γεγονότα δέν συνοδεύεται άπό άγγελικές δυνάμεις; Άπό τήν πρώτη Του παρουσία στόν κόσμο, κατά τόν Εϋαγγελισμό, μέχρι τό Σταυρό, τήν Άνάστασι, τήν Άνάληψη και τή Δευτέρα Παρουσία, δορυφορείται και διακονείται άπό άγγέλους. Καί όχι μόνο άγγελοι, αλλά και άνθρωποι παντού Τόν συνοδεϋουν. Τόν άκολουθοϋν (Ματθ. δ' 25).

Βεβαίως, άλλο είναι ν' άκολουθήσ τó Χριστό στή λεωφόρο τών θαυμάτων, και άλλο νά Τόν άκολουθήσ στό άνηφορικό μονοπάτι του Σταυροϋ. Άλλο νά Τόν άκολουθήσ στίς χαρές, και άλλο νά Τόν συνοδεύης στους πόνους. Άλλο νά είσαι μαζί Του στό γάμο τής Κανᾶ, όπου τό νερό γίνεται γλυκό κρασί, και άλλο νά είσαι μαζί Του στό Γολγοθά, όπου τό ποτήρι είναι κατάμεστο άπό «χολήν και δξος» (Ίωάν. ιθ' 29).

Άξιοθαύμαστες οί μορφές εκείνες, πού άψηφώντας άμεσους κινδύνους, άκόμα και τό θάνατο, άκολούθησαν τόν

Ίησοϋ στόν όλη πορεία του άγίου Πάθους.

● Θαυμάζουμε τούς πλανήτες, πού σχηματίζουν δορυφορικό χορό γύρω άπό τόν ήλιο.

● Περισσότερο θαυμάζουμε τούς άγγέλους, πού δορυφοροϋν όλοι μαζί τόν Τριαδικό Θεό.

● Καί άκόμα περισσότερο θαυμάζουμε τούς πιστούς άνθρωπους, πού δορυφοροϋν τόν Έσταυρωμένο. Άς ύποκλιθοϋμε μπροστά τους.

Τά πρόσωπα αυτά, ή συνοδεία δηλαδή του Σταυροϋ, είναι κυρίως γυναίκες. Σάν νά ήθελε τό γυναικειό γένος νά άποκαταστήσ τό κακό τής Εϋδας.

● Η Εϋα, μέ τήν παρακοή της, μάς έξγαλε άπό τόν παράδεισο. Η νέα Εϋα, ή Παναγία, μαζί μέ τίς άλλες άγιες γυναίκες, συνοδεϋουν τόν Υίο τής ύπακοής στόν πράξι γιά τά θυρανοίξια του παραδείσου.

● Η Εϋα εκείνη άπλωσε τά χέρια στο ξύλο τής παρακοής, μιά πράξι, πού στοίχισε τόσο φρικτά. Οί νέες Εϋες, οί άγιες γυναίκες, στο φόνο του Πάθους, διακονοϋν Έκείνον, πού άπλωσε τά χέρια στο ξύλο τής ύπακοής, στο Σταυρό. «Διά ξύλου ό Άδάμ παραδείσου γέγονεν άποικος. Διά ξύλου δέ Σταυροϋ ό ληστής Παράδεισον ψκησεν» (άπό τούς μακαρισμούς τής Μεγάλης. Παρασκευής).

Μετάνοια και άγάπη

Υπήρξαν βεβαίως και άνδρες στό συγκινητική συνοδεία του Πάθους. Στο όλο σκηνικό βλέπουμε και άνδρικά φωτεινά πρόσωπα. Διακρίνουμε:

● Τό μαθητή τών δακρύων, τόν Πέτρο, πού κάλυψε τό αίσχος τής άρνήσεως μέ τό πικρό του κλάμα τή νύχτα τής Μεγ. Πέμπτης (Ματθ. κστ' 75).

● Τό ληστή, πού θεολόγησε άπό τόν άμβωνα του δικού του σταυροϋ (Λουκ. κγ' 42).

● Τόν έκατόνταρχο, πού ή καρδιά του σείστηκε μαζί μέ τίς πέτρες του Γολγοθά (Ματθ. κζ' 54).

● Οι άνθρωποι από τό άνώνυμο π λ η - θ ο ς , πού άνέβηκαν στό Γολγοθά σαν θε- ατές έγκληματικής περιεργείας, άλλ' έ- πείστρεψαν θαυμαστές θεϊκής ένεργείας καί χτυπούσαν τά στήθη γιά τή συνοχοή τους (Λουκ. κγ' 48).

Οί άνδρες τής συνοδείας του Πάθους, πλὴν ένός, του 'Ιωάννη, του μαθητή τής αγάπης, συνοδεύουν τό Χριστό, χει- ραγωγούμενοι από τή μετάνοια. "Αν δέν ήταν ή μετάνοια, νά τους πάρη από τό χέρι καί νά τους όδηγήση στό Χριστό, ποιός από αυτούς θά τολμούσε ν' άνήκη στή συνοδεία Του;

Ἦλθε ή Παναγία

Ἡ αγάπη τής μητέρας συνοδεύει τόν Υίο στό μαρτύριό Του. Ἡ Παναγία του Πάθους είναι ή γενναιότερη, αλλά καί συμπαθέστερη Παναγία. Δίπλα από τό στασίδι του Υίου της, τό Σταυρό, τό στα- σίδι τό δικό της, του μητρικού πόνου.

● Είχε έλθει ή ώρα νά εκπληρωθῆ ή προφητεία του Συμεών: Ρομφαία θά ξεσχίση τήν καρδιά σου (Λουκ. β' 35). Ἡ χαρά τής άγκαλιᾶς κρύβει τήν πίκρα του μέλλοντος γιά κάθε μητέρα.

Τώρα ή μεγάλη Μητέρα δέν σφίγγει τόν Υίο της στή στοργική της άγκαλιά. Τώρα Τόν βλέπει καθηλωμένο στήν άγ- καλιά τής πιό μεγάλης όδύνης. Καί γί- νεται καί ή δική της όδύνη μεγάλη καί ό δικός της σταυρός βαρύς. «Υίέ μου, πού τό κάλλος έδυ τής μορφῆς σου; Ου φέρω καθορᾶν σε άδίκως σταυρούμενον» (ά- πόστιχα Μεγάλης Παρασκευῆς).

● Είχε έλθει ή ώρα νά συνοδεύση ή Μητέρα τόν Υίο της σ' έναν άλλο γάμο.

Σ' εκείνον, στό γάμο τής Κανᾶ, τόν συνάδευσε, γιά νά εύλογηθῆ ή ένωση άν- δρός καί γυναικός.

Τώρα Τόν συνοδεύει ως Νυμφίο στό γάμο του Σταυρού, γιά νά ολοκληρωθῆ ή ένωση Θεού καί ανθρώπου, ή ζευξίς ου- ρανού καί γῆς. «Πού πορεύῃ, τέκνον; Τι- νος χάριν τόν ταχύν δρόμον τελεί; Μή έτερος γάμος πάλιν έστιν έν Κανᾶ, κά- κεί νυν σπεύδεις, έν' έξ' ύδατος αύτοίς

οίον ποιήσης; Συνέλθω σοι, Τέκνον, ή μείνω σοι μάλλον; Δός μοι λόγον, Λόγε· μή σιγῶν παρέλθης με, ό άγνήν τηρή- σας με» (οίκος Μεγάλης Παρασκευῆς).

● Είχε έλθει ή ώρα, νά επιμεληθῆ καί ή έπιμέλεια τών άμαρτωλών. Σώζει όλους τους άμαρτωλούς, πού μέ πιστι καί μετάνοια προσέρχονται στή χάρι Του.

Ἄλλ' ό Έσταυρωμένος επιδεικνύει κά- ποια ιδιαίτερη επιμέλεια, ξεχωριστή φρον- τίδα, γιά τή Μητέρα Του. Κάποτε φάνηκε σαν νά μή τής έδινε σημασία: «Μήτηρ μου καί άδελφοί μου -είχε πεί- ούτοί είσιν οί άκούοντες τόν λόγον του Θεού» (Λουκ. η' 21).

Τότε ή μητρική παρέμβασις, ίσως νά παρεμπόδιζε τήν καθολική λυτρωτική αγάπη του Χριστού. Τώρα ή Μητέρα έχει ανάγκη φροντίδας. Μένει μόνη, άφου ως Παρθένος, ως Ἄειπαρθένος δέν έχει άλλα σαρκικά παιδιά.

Ο Μονογενής Υίός ηλθε ή ώρα ν' άμεί- ψη τή Μητέρα. Τήν βλέπει μέ στοργή καί τής δείχνει τό στήριγμά της: «Ίδού ό υίός σου!» Έμπιστεύεται τή Μητέρα τής Ἄγάπης στό μαθητή τής Ἄγάπης: «Ίδού ή μήτηρ σου!» (Ιωάν. ιθ' 25-27).

Ἡ Παρθένος Μητέρα στόν παρθένο μαθητή.

Στό μαθητή τής Ἄγάπης προσφέρει τό ιερώτερο δώρο. Μεγάλο δώρο στήν Έκ- κλησία ή Μητέρα του Κυρίου. Ἡ Έκκλη- σία «έχει παραλάβει εις τά ίδια» τήν Παν- αγία. Καί σημειώνει ό ι. Χρυσόστομος: «Βαβαί τής τιμῆς! Ὅση τόν μαθητήν έτίμησε τιμῆ!... Διδάσκει ήμᾶς πλέον τι νέμειν ταίς μητράσιν. Ὡσπερ γάρ ένα- ντιούμενοι τοίς γονεῦσι περί τά πνευ- ματικά οὐδέ εἰδέναι χρή, οὕτως, όταν μη- δέν έμποδιζῶσιν, ἅπαν τό εἶκος άπονέ- μιν αύτοίς δεῖ, καί πρό τῶν άλλων αυ- τούς τιθέναι, ανθ' ὧν έτεκον, ανθ' ὧν άνέ- θρεψαν, ανθ' ὧν μυρία ύπέστησαν δεινά» (Ε.Π.Ε. 14,672). Μετὰ φρασις: Πώ, πώ, μέ πόσο μεγάλη τιμή τίμησε τό μαθητή! Μ' αυτή τήν ένεργεια ό Χριστός μάς δι- δάσκει, νά προσφέρουμε κάτι περισσότε-

ρο στίς μητέρες. Όταν οί γονεΐς ἀντιτίθενται στά πνευματικά ζητήματα, δέν πρέπει οὔτε καί νά τούς γνωρίζουμε. Όταν ὁμως δέν μᾶς ἐμποδίζουν καθόλου, ὀφείλουμε ν' ἀπονέμουμε σ' αὐτούς ὄλη τή φυσική ἀγάπη μας· νά θέτουμε αὐτούς πάνω ἀπό τούς ἄλλους, καί διότι μᾶς γέννησαν καί διότι μᾶς ἀνέθρεψαν, ἀλλά καί διότι γιά μᾶς τόσες θυσίες ἔκαναν.

Πότε θά Τόν ἀκολουθήσουμε;

Ἦλθε ἡ ὥρα καί γιά τή δική μας ἑνταξί στή συνοδεία τοῦ Χριστοῦ. Θέλουμε ἀληθινά ν' ἀνήκουμε στή συνοδεία Του;

Ἄς μή σπεύσουμε μέ ἐπιπολαιότητα ν' ἀπαντήσουμε. Στόν Πέτρο, πού δέν καταλάβαινε τήν ἡμέρα ἐκείνη, τή Μεγάλη Πέμπτη, τί σημαίνει συνοδεία τοῦ Σταυροῦ, εἶπε: «Ὅπου ἐγώ ὑπάγω, οὐ δύνασαι με νῦν ἀκολουθεῖσαι, ὕστερον δέ ἀκολουθήσεις μοι» (Ἰωάν. ιγ' 36).

Πότε, Κύριε, θά Σέ ἀκολουθήσουμε, ἄν τώρα δέν μπορούμε; Πότε εἶναι αὐτό τό «ὑστερον»; Ὅλο ἔτσι λέμε:

Ὅστερα καί ὕστερα, ἀργότερα καί ἀργότερα!

Ἔχω καιρό!

Κι ὄλο ἀναβάλλουμε τήν ἑνταξί μας στή δική Σου ἀφοσίωσι. Φοβόμαστε τό Σταυρό καί δέν ἀποφασίζουμε νά Σέ ἀκολουθήσουμε. Πότε, Κύριε;

Ἡ πείρα τῶν ἀγίων λέει γιά τό πότε:

- Όταν ἀπαλλαγούμε ἀπ' τίς ἐξαρτήσεις τοῦ κόσμου καί μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἀφθεοῦμε στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού ἔχει τό σχέδιό Του γιά ὄλους.

- Όταν ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τή μαγία τῶν ὑλικῶν πραγμάτων καί τήν ἀγάπη τοῦ χρήματος. Τή φιλαργυρία ἄφησε, εἶπε στό νέο ἐκεῖνο, «καί δεῦρο ἀκολούθει μοι» (Ματθ. ιθ' 21).

- Όταν ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό ἐγώ, πού δέν μᾶς ἀφήνει νά μποῦμε στό μονοπάτι τῆς θυσίας. Τότε θά ἐκπληρωθῇ ἡ προσταγή τοῦ Χριστοῦ: «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. η' 34).

- Όταν ἐλευθερωθοῦν τά χέρια μας καί τά ἀφήσουμε νά μᾶς κρατήσουν καλά οἱ δύο θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ, ἡ μετάνοια καί ἡ ἀγάπη. Αὐτές θά μᾶς ὀδηγήσουν στό Σταυρό. Τά δικά Του χέρια εἶναι τρυπημένα καί ματωμένα.

Τό ἕνα γιά τή δική μας μετάνοια. Εἶναι ἔτοιμο νά περιμαζέψῃ ὄλες τίς ἀμαρτίες μας, πού ἡ μετάνοια Τοῦ προσάγει.

Τό ἄλλο γιά τήν ἀγάπη. Εἶναι ἔτοιμο ν' ἀγκαλιάσῃ ὄλους τούς ἀνθρώπους μέ τήν πιό δυνατή ἀγάπη.

- Θά μετανοήσουμε;

- Θά συγκινηθοῦμε ἀπό τό Πάθος τοῦ Σταυροῦ;

- Τό Αἷμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς θά μᾶς λυτρώσῃ ἀπό τίς ἐνοχές καί τίς μύριες κολάσεις.

- Θά ἀγαπήσουμε θερμά «τόν ἀγαπήσαντα ἡμᾶς»;

- Θά μᾶς ἀμείψῃ γιά τήν ἀγάπη μας.

Κύριε, ὄχι σέ κουστωδίες, ἀλλά στήν ἱερή Σου συνοδεία θέλουμε νά συνταχθοῦμε καί νά μείνουμε γιά πάντα.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἐπίκαιρα βιβλία ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Ὁρθοδοξία

μέ ἀφορμή τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας
Σελ. 128. Τιμή 4 €.

Στούς Χαιρετισμούς

ὁμιλίες στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο
Σελ. 272. Τιμή 8 €.

Τό ἐκούσιο Πάθος

ὁμιλίες γιά τίς μέρες τῆς Μ. Ἐβδομάδας
Σελ. 202. Τιμή 8 €.

Πάσχα Κυρίου

σκέψεις γιά τήν Ἀνάστασι
Σελ. 128. Τιμή 5 €.

Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2109765440.

25 Μαρτίου - Εὐαγγελισμός

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἐπινίκια

Πολλά τραγούδια λευτεριάς ἔχουν ἀκουστῆ πάνω στή γῆ. Ποιάς χώρας τό χῶμα δέν ἔχει ποτιστῆ μέ αἷμα; Κάθε πατρίδα ἔχει τή δική της ἱστορία. Ἱστορία αἱμάτων, γιατί μέ ἥρωικές θυσίες ἀποκτήθηκε ἡ ἐλευθερία.

Τά τραγούδια τῆς λευτεριάς:

- Σέ χρόνια σκλαβιάς ἐκφράζουν τόν **πόθο** τοῦ λυτρωμοῦ.

- Στόν καιρό τοῦ ἀγώνα γιά ἀποτίναξι τοῦ ζυγοῦ ἐκφράζουν τήν **ἀποφασιστικότητα** καί τόν ἐνθουσιασμό.

- Μετά τή νίκη, μετά τήν ἀπόκτησι τῆς λευτεριάς ἐκφράζουν τό **θρίαμβο**.

Ἐπινίκια τραγουδᾷ ἡ πατρίδα μας κάθε χρόνο στίς **25 Μαρτίου**. Γιά τό μεγάλο θρίαμβο τῶν ἥρωικῶν μας προγόνων.

Ἵοφείλουμε:

- **Τιμή** σ' ὄσους πολέμησαν καί θυσίαστηκαν γιά τήν ἀποτίναξι τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ. Στούς ἀθανάτους ἥρωες τοῦ '21.

- **Εὐθύνη**, νά ἀποδειχτοῦμε ἄξια παιδιά τῆς ἐλευθερίας. Δέν ἀπαιτεῖται μόνο θυσία ν' ἀγοράση κάποιος ἕνα διαμάντι· ἀπαιτεῖται καί προσοχή νά φυλαχτῆ. Διαμάντι ἡ ἐλευθερία, ἀγορασμένο μέ τό αἷμα ἡρώων καί ἔθνομαρτύρων. Ἐς μή τό χάσουμε στό βοῦρκο τῆς κάθε λογῆς σκοπιμότητας. Ἐς μή καταντήσουμε σκλάβοι τῶν παθῶν.

- **Συμπαράστασι** στούς λαούς, πού ἀγωνίζονται σήμερα γιά τή δική τους λευτεριά. Τό ἴδιο θηρίο, πού σάν μικρός Δαβίδ

παλαίψαμε ἐναντίον του ἔμεις τό 1821, τό ἴδιο θηρίο ἀντιμετωπίζουν σήμερα ἄλλοι λαοί. Στό παγκόσμιο προσκήνιο προβάλλει πάντοτε αἰμοβόρο. Δυστυχῶς ὁ λεγόμενος «πολιτισμένος» κόσμος, ἀντί νά περιορίση τόν θηριώδη ἐπεκτατισμό τῶν Τούρκων, τούς θωπεύει.

Τῆς λευτεριάς τό λουλούδι ποδοπατεῖται κάτω ἀπό τά πέλατα ποικίλων βαρβάρων.

Εὐαγγελισμός, τό γεγονός τῆς ἐλευθερίας

Νικητήρια λευτεριάς τραγουδᾷμε ὡς πιστοί χριστιανοί καί στόν Ἄκαθιστο Ἰμνο. «*Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τῶν νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω Σοι, ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε...*». Νικητήρια γιά τή λευτεριά ἐκεῖνη, πού εἶναι ἀπείρως σπουδαιότερη ἀπό τή λευτεριά τοῦ σώματος.

ἽΟ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου σηματοδοτεῖ μιά ἄλλη ἐλευθερία:

- τήν ἐλευθερία, πού **ὄλοι** οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καί γένους, τήν ἔχουν ἄμεση ἀνάγκη, ἀφοῦ ὄλοι εἴμαστε ὑπόδουλοι στήν ἁμαρτία.

- τήν ἐλευθερία, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός χάρισε. ἽΟχι μέ ἕνα λόγο, ὅπως χάρισε τήν πρώτη ἐλευθερία στόν ἄνθρωπο, ἀλλά μέ προσφορά καί θυσία προσωπική, δική Του. Μέ τήν **αὐτοθυσία** Του.

ἽΗ ἐλευθερία εἶναι ἡ **καρδιά** τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. ἽΟταν ὑποστῆ βλάβη ἡ καρδιά

του ανθρώπου και φτάση στο «ἀμήν», τότε μία μόνο ἐλπίδα ἀπομένει: Χειρουργική ἐπέμβασις γιά μεταμόσχευσι καρδιάς. Κάτι τέτοιο ἔκανε κι ὁ Θεός. Ἦρθε στή γῆ τότε;

Τότε ἀκριβῶς, πού ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶχε ὑποστῆ ἀνεπανόρθωτη βλάβη καί εἶχε φτάσει στό μηδέν. Εἶχε καταντήσει συρόμενος, παρασυρόμενος, ἐπισυρόμενος καί διασυρόμενος. Συρόμενος ἀπό πάθος σέ πάθος, ἀπό ἐξάρτησι σέ ἐξάρτησι, ἀπό θάνατο σέ θάνατο (πρῶτο κεφάλ. τῆς πρὸς Ρωμαίους).

Γίνεται ἀπό τό Θεό ἡ μεγάλη **ἐπέμβασις**. Αὐτό σημαίνει Εὐαγγελισμός:

- **Ἐπέμβασις** τοῦ Θεοῦ στό ἀνθρώπινα πράγματα.

- Ἐρχομός τοῦ Θεοῦ, ὡς Θεανθρώπου, ὡς Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος, ὡς Ἐλευθερωτοῦ Ἰησοῦ.

Ἔρχεται ὁ Θεάνθρωπος, γιά νά μεταμοσχεύσῃ καινούργια καρδιά· νά χαρίσῃ νέα ἐλευθερία. Εἶναι ἡ δική Του ἐλευθερία, ἡ θείκη ἐλευθερία, ἡ πνευματική ἐλευθερία· μιά ἐλευθερία κατωχυρωμένη πλέον μέ τήν ἐγγυρότερη **συνθήκη**, μέ τό Αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης. «Τῆ ἐλευθερία, ἣ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε...» (Γαλ. ε' 1).

Αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ἐπινίκιο τραγούδι εἶναι ὁ **Ἀκάθιστος Ὕμνος**. Τῆς ἐλευθερίας, πού ὅλοι ποθοῦν, ἀλλ' ἕνας τήν χαρίζει, ὁ Χριστός. Ἡ διατήρησις τῆς ὁμως ἐξαρτᾶται καί ἀπό τό δικό μας ἀγῶνα.

- Ὁ Ἀκάθιστος ἐξυμνεῖ τή μεγάλη νίκη τῆς ζωῆς κατά τοῦ θανάτου· τῆς ἀγάπης κατά τῆς ἁμαρτίας.

- Ἀπό τή μικρή ἐλευθερία ἄς ἀναχθοῦμε στή μεγάλη· ἀπό τή ἐθνική στήν παγκόσμια· ἀπό τή σωματική στήν πνευματική.

- Ἀπό τόν ὄρατό ἐχθρό ἄς ἀναχθοῦμε στόν ἀόρατο. Εἶναι ὁ Σατανᾶς, πού συνεχῶς χαλκεύει δεσμά, νά μᾶς σύρῃ αἱμαλώτους στό θάνατο, στήν κόλασι. «*Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον*».

Ἐλευθερωτής ὁ Χριστός

Τραγούδι λευτεριάς ὁ Ἀκάθιστος. Πιό φιλελεύθερο τραγούδι δέν συντάχθηκε καί δέν τραγουδήθηκε ποτέ.

Ἐλευθερωτής εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ μόνος Ἀδέσμευτος καί Ἀνεξάρτητος, πού θέλησε νά ὑποβληθῇ στήν ἐξάρτησι τοῦ χρόνου, στήν ἐξάρτησι τοῦ χώρου, στήν ἀγία ἐξάρτησι τῆς ὑπακοῆς καί στήν ἀγιώτερη ἐξάρτησι τοῦ Σταυροῦ.

Ἐξαοτήθηκε Ἐκεῖνος καί καρφώθηκε γιά τή δική μας ἀπεξάρτησι, γιά τήν ἀληθινή μας ἀνεξαρτησία.

- Ἔνας ὁ **Ἐλευθερωτής**. Ἀλλά στήν ἐπιχείρησι τῆς ἐλευθερίας καί σωτηρίας μας παίρνουν μέρος καί ἡ Παναγία καί ὅλοι οἱ χριστιανοί.

Ἡ Παναγία γίνεται τό ὄργανο τῆς ἐλευθερίας. Τήν τιμᾶμε: «*Χαῖρε, ἀπογεννώσα Λυτρωτήν αἰχμαλώτοις*». Ὀνομάζεται καί Ἐλευθερώτρια ἡ Παναγία, ὄχι βεβαίως διότι ἐκεῖνη μᾶς λευτέρωσε, ἀλλά διότι γέννησε τόν Ἐλευθερωτή.

- Ἐλευθερώτρια, διότι μεσιτεύει στόν Παντοδύναμο Υἱό καί Θεό τῆς γιά τήν ποικίλη ἐλευθερία μας.

- **Ἐλευθερώτρια**, καί διότι ἡ ἴδια ἀγωνίστηκε προσωπικά γιά τή δική τῆς ἐλευθερία. Ἡ πιό ἐλεύθερη γυναίκα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Παναγία, ἀφοῦ κανένα βόλι τοῦ κακοῦ δέν μπόρεσε νά τήν πλήξῃ, ὅσο ζούσε· ἀφοῦ, καί ὅταν πέθανε, ὁ μέγανος τρομοκράτης, ὁ θάνατος, δέν μπόρεσε νά τήν κρατήσῃ στόν τάφο.

- Μ' αὐτή τήν ἔννοια ἐλευθερωτές εἶναι καί οἱ ἅγιοι, ὅλοι οἱ **χριστιανοί**. Ἐνα δῶρο τό ἐκτιμᾶς, ὅταν καί σύ συμβάλλῃς στήν ἀπόκτησι καί διατήρησι του. Ὁ χριστιανός μάχεται γιά τήν ἐλευθερία του. Παραδίνει τή λαβωμένη ἀπό τήν ἁμαρτία ἐλευθερία του στό Χριστό καί τήν ξαναπαίρνει ἀποκαταστημένη καί πραγματική.

Σωματική ἐλευθερία

Πολλά ἀπό τά «*Χαῖρε*» τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἀναφέρονται στόν Ἐλευθερωτή Ἰησοῦ, στήν Ἐλευθερώτρια Θεοτόκο, στήν ποικίλη ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡς ἐξῆς, θά λέγαμε, παρουσιάζονται οἱ ἐλευθερίες τοῦ ἀνθρώπου, κλιμακωτά:

- Πρώτη ἡ **σωματική** ἐλευθερία. Δέν

ἀνέχεται σκλαβιά καί περιορισμό ὁ ἄνθρωπος. Βάλτε ἕναν ἄνθρωπο σέ ὀλόχροσο κελλί. Ἐξ ἔχρη τό κελλί χρυσό δάπεδο καί χρυσή ὄροφή καί χρυσά φλουριά στούς τοίχους. Ἐφ' ὅσον ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ κελλιού ὑπάρχει λουκέττο βαροῦ καί στό παράθυρό του σίδερα βαρεία, αἰσθάνεται πλήξι. Εἶναι σκλάβος.

Ὁ Θεός εὐλογεῖ καί τήν ἀποτίναξι τῆς σωματικῆς, τῆς ἐθνικῆς, σκλαβιάς. Ὅπως εὐλόγησε τότε καί κατηύθυνε τό λαό τοῦ Ἰσραήλ στήν πορεία τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπό τή σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων. «*Χαῖρε, θάλασσα, ποντίσασα Φαραώ τόν νοητόν*».

Πνευματική ἐλευθερία

Σπουδαιότερη ἀπό τήν ἐθνική εἶναι ἡ πνευματική ἐλευθερία. Ὁ νοητός Φαραώ, ὁ Διάβολος, μᾶς κυνηγᾷ. Μᾶς βάζει τίς χειροπέδες τῶν παθῶν καί τῆς ἁμαρτίας.

Τό δέσιμο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φοβερό. Μπλεγμένος μέ τήν ἁμαρτία, δεμένος χειροπόδαρα μέ τό κακό. Ὁ Διάβολος τοῦ ρίχνει τό δόλωμα τῆς ἀνεξαρτησίας καί ὁ ἄνθρωπος τό «χάβει».

Ἔρχεται λοιπόν ὁ Χριστός. Ἡ παρουσία του στή γῆ εἶναι ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τῶν αἰώνων. Ὑψώνει τό Σταυρό του καί λύνει τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Ἡ πνευματική ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πλέον ἐφικτή. **Σταυρός τοῦ Χριστοῦ = Ζήτω ἡ ἐλευθερία!**

● Πνευματική ἐλευθερία σημαίνει ἐξόντωσις τοῦ τυράννου τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων. «*Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐμβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς*». Δέν εἶναι πιά μονοκράτορας ὁ Διάβολος. Κανένας ἀντίχριστος δέν μᾶς τρομάζει. Ὁ Χριστός μᾶς λευτερώνει «*ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ*».

● Πνευματική ἐλευθερία σημαίνει ἀνόρθωσις. «*Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις*».

● Πνευματική ἐλευθερία σημαίνει **κάθαρσις**. Οἱ ἄνθρωποι μᾶς κοροϊδεύουν, ὅτι εἴμαστε τάχα ἐλεύθεροι, ἐνῶ εἴμαστε βουτηγμένοι στό βούρκο. Ἡ ἐλευθερία τοῦ βούρκου!

Μά ἐλευθερία εἶναι, ὄχι νά κολυμπᾶς ἐλεύθερος στό βούρκο, ἀλλά νά βγῆς ἀπό τό βούρκο. Κι αὐτό γίνεται μέ τό Χριστό. Γίνεται μέ τή δική Του ἀγάπη καί τή δική μας μετάνοια. «*Χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ρυομένη τῶν ἔργων*».

● Πνευματική ἐλευθερία σημαίνει ἀπαλλαγή ἀπό τή **φωτιά τῶν παθῶν**. Μπορεῖ νά ἰσχυριστῆ, ὅτι εἶναι ἐλεύθερος ἐκεῖνος, πού τόν περιζώνουν ἐπικίνδυνα οἱ φλόγες;

Ἡ ἐξάρτησις εἶναι μιά φωτιά, πού μᾶς κατακαίει. Ἡ ἔνοχη συνείδησις εἶναι φωτιά. Τί τό ὄφελος νά εἴμαστε ἐξωτερικά ἐλεύθεροι, ὅταν ἐσωτερικά καηγώμαστε; «*Χαῖρε, φλογός παθῶν ἀπαλλάττουσα*».

Θρησκευτική ἐλευθερία

Ἐλευθερία δέν εἶναι ἡ ἐπιλογή ἑνός ἀπό τά **πολλά παραμύθια**, μιᾶς ἀπό τίς πολλές θρησκευτικές πλάνες.

Ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τό ψέμα καί ἡ ἀποδοχή τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἀλήθειας. «*Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας*».

Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος ἐξυμνεῖ τήν ἀπελευθέρωσί μας ἀπό τήν **πλύσι ἐγκεφάλου**, πού λειτουργεῖ σήμερα ὡς καταλύτης τῆς ἐλευθερίας μας. «*Χαῖρε, σύ γάρ ἐνουθέτησας τούς συληθέντας τόν νοῦν*».

Αἰώνια ἐλευθερία

Ἡ σπουδαιότερη ἐλευθερία, μέ τήν ὁποία τελειώνει ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, εἶναι ἡ ἀποφυγή τῆς φρικτότερης σκλαβιάς, ἐκείνης τῆς αἰωνίου κολάσεως.

● Ὅποιος μπῆ, δέν βγαίνει ἀπό τήν **κόλασι**.

● Ὅποιος δεθῆ ἐκεῖ, δέν λύνεται.

● Ὅποιος περιτυλιχθῆ στίς φλόγες τῆς, δέν ἀπαλλάσσεται ἀπό τό μαρτύριο.

Παρακαλοῦμε, λοιπόν, καί ἰκετεύουμε: «*Καί τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τούς συμβοῶντας· Ἀλληλούϊα*».

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Παράδοσις ζωής

Σκοπός τῆς λατρευτικῆς συνάξεως γιά τούς χριστιανούς εἶναι ἡ **θεία Κοινωνία**. Αὐτή εἶναι οὐσιαστικά καί ἡ **παράδοσις** στήν Ὁρθόδοξο ζωή. Ὁ Χριστός εἶχε τή δική Του παράδοσι ἀπό τό Θεό Πατέρα. «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ πατρός μου» (Ματθ. ια΄ 27). Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ εἶναι παραδομένα στήν ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ. Ἀλλά κυρίως παρέδωσε ὁ Πατέρας στόν Υἱό τό **χρῆσμα**, γιά νά καταστή ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

- Ἐχει ὁ Ἰησοῦς μπροστά Του πάντοτε τό σχέδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως. «Μέλλει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου **παραδίδοσθαι** εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται» (Ματθ. ιζ΄ 22).

- Ὄταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά σφαγῆ ὡς πασχάλιος Ἀμνός, ὑπογραμμίζει πάλι τήν ἐκούσια παράδοσι: «Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τό Πάσχα γίνεται, καί ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου **παραδίδοται** εἰς τό σταυρωθῆναι» (Ματθ. κστ΄ 2).

- Στή θεία Λειτουργία, μιλώντας γιά τήν παράδοσι τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου στή θυσία τῆς σταυρώσεως, λέει ὁ λειτουργός: «*Τῇ νυκτί, ἧ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδοτο...*».

Ὁ Χριστός παραδίδεται στήν εὐδοκία τοῦ Πατρός, γιά νά γίνη ἡ σάρκωσις. Παραδίδεται στήν ταπείνωσι τοῦ Σταυροῦ, γιά νά νικήσῃ τό θάνατο καί νά λυτρώσῃ τόν ἄνθρωπο. Παραδίδεται στή ζωή τῆς Ἀναστάσεως, γιά νά χαρίσῃ στό λυτρωμένο ἄνθρωπο τήν αἰώνιο ζωή καί βασιλεία. «Παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ΄ 25).

- Ὁ Χριστός παραδίδεται γιά μᾶς. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μας παραλαβή. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μου προσωπική σωτηρία.

Ἕμνοῦμε τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πού «ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν» (Ρωμ. η΄ 32). Καθένας ξεχωριστά ἀνυμνεῖ τό σταυρικό Πάθος καί τήν ἔγερσι τοῦ Χριστοῦ, «τοῦ δόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ» (Γαλ. β΄ 20).

- Τό σπουδαιότερο: Ὁ Χριστός παραδίδεται στήν Ἐκκλησία, ὡς «*προσφέρων καί προσφερόμενος*».

Ἡ **θεία Λειτουργία** εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Αἰε σφαγιάζεται, ἀγιάζων τούς μετέχοντας*». Τήν παράδοσι τῆς θείας Εὐχαριστίας, τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τήν παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καί διά μέσου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτή ἡ παράδοσις γίνεται καθημερινή προσφορά, καθημερινή ζωοποιήσις, καθημερινή μετάγγισις. Τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐγώ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὁ καί παρέδωκε ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἧ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε: Λάβετε φάγετε· τοῦτό μου ἐστι τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Α΄ Κορ. ια΄ 23-24).

- Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν μυστηρίων, τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἔγινε **προκαταβολικά** τῇ Μεγ. Πέμπτῃ στό Μυστικό Δείπνο.

- Ἡ **ὑπογραφή** γιά τήν παράδοσι χαραχτήκε τῇ Μεγ. Παρασκευῇ πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτῆμα κάθε πιστοῦ ὄλων τῶν αἰώνων, μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Παῦλος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του, ὅτι εἶναι μεταξύ ἐκείνων, πού «παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου». Σάν νά βρισκόταν στό ὑπερῶο. Σάν νά ἦταν «εἷς τῶν συνανακειμένων». Σάν νά ἄκουσε μέ τά αὐτιά του τό πρῶτο «Λάβετε, φάγετε» καί τό πρῶτο «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες».

● Χριστιανός τῆς **παραδόσεως** εἶναι ὁποῖος πιστεύει στήν παράδοσι τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἴδιος μέ τή σειρά του παραδίδει στους ἄλλους ὅσα θεωρεῖ δικά του, τά χρήματά του, τά κτήματά του, τήν ἀγάπη του, τό χρόνο του, τά ὑπάρχοντά του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Προσέροχη εὐχαριστῶν ὑπέρ ὧν ἀπήλασας. Οὐκοῦν καί αὐτός ἀμοιβήν ἀποδίδου, καί μὴ ἀπόσχῃζε σεαυτόν τοῦ πλησίον. Καί γάρ ὁ Χριστός πᾶσιν ἐξίσῃς ἔδωκε λέγων, «Λάβετε, φάγετε». Ἐκεῖνος τό σῶμα ἐξίσῃς ἔδωκε, σύ δέ οὐδέ τόν κοινόν ἄρτον δίδω ἐξίσῃς; Καί γάρ ὑπέρ ἀπάντων ὁμοίως ἐκλάσθη, καί σῶμα γέγονεν ὑπέρ ἀπάντων ἐξίσῃς»* (Ε.Π.Ε. 18α,198). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : Νά προσέρχεσαι γιά νά εὐχαριστῆς γιά ὅσα ἀπήλασες. Ἀλλά καί σύ ν' ἀναποδίδῃς εὐγνωμοσύνη καί νά μὴ ἀποχωρίξῃς τόν ἑαυτό σου ἀπό τόν πλησίον. Διότι καί ὁ Χριστός σέ ὅλους ἐξ ἴσου ἔδωσε μέ τούς λόγους, «Λάβετε, φάγετε». Ἐκεῖνος ἔδωσε ἐξ ἴσου σέ ὅλους τό Σῶμα Του, ἐνῶ σύ οὔτε τό ἀπλό ψωμί μοιράζεσαι ἐξ ἴσου μέ τούς ἄλλους; Γιά ὅλους ὁ Χριστός ἐξ ἴσου μοιράστηκε, καί ἔγινε σῶμα ἐξ ἴσου γιά ὅλους.

● Ἡ **προσφορά** εἶναι **εὐχαριστία**. Εὐχαριστοῦμε τό Θεό, πού ἀξιώνει νά προσφέρουμε τή μικρή ἀγάπη μας σάν ἀντίδοσι γιά τή δική Του ἀνεκδιήγητη ἀγάπη.

● Ἡ **θεία Κοινωνία** καλεῖται καί **θεία Εὐχαριστία**, διότι τό προσφερόμενο Δῶρο δέν ξεπληρώνεται διαφορετικά, παρὰ μόνο μέ ὀλόθερμη εὐχαριστία.

● Ὅταν τελῆται τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δέν ἔχουμε μιά ἀπλή **ἀνάμνησι** τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου πραγματικά. Μερικοί αἰρετικοί ἐκμεταλλεύονται τό «εἷς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Α΄ Κορ. ια΄ 24). Ἀλλά δέν προσέχουν τό «τοῦτο ποιεῖτε». Σέ ἀνάμνησι τοῦ μεγάλου γεγονότος, γίνεται **τό ἴδιο**, πού ἔκανε ὁ Χριστός, ὅπως ὁ Λουκᾶς (κβ΄ 19-20) καί ὁ Παῦλος (Α΄ Κορ. ια΄ κεφ.) τονίζουν. Εἶναι ὁ ἴδιος Χριστός, πού προσφέρεται. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τοῦτο, ἐκεῖνο τό δεῖπνόν ἐστιν*» (Ε.Π.Ε. 18α,202).

● Ὅταν μίλησε ὁ Χριστός γιά τήν προσφορά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος, μετά τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων (κεφ. 6ο τοῦ κατά Ἰωάννην), πρόλαβε κάθε παρεξήγησι περὶ δήθεν συμβολικῆς προσφορᾶς: «*Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρωῆσις, καί τό αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ΄ 55-56).

Τό μυστικό γιά νά ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, βρῖσκεται στή δική μας προαίρεσι.

● Νά πιστεύουμε, ὅτι χωρὶς τή **συνεχῆ** θεία Κοινωνία, δέν μπορούμε νά ζοῦμε πνευματικά.

● Νά **λαχταροῦμε** τή συχνή θεία Κοινωνία, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού ἦσαν «προσκαρτεροῦντες» (Πράξ. β΄ 42).

● Νά **ἐτοιμαζόμαστε** γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου, γιά τή θεία Κοινωνία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει καί γιά τίς συνέπειες τῆς ἀπρόσεκτης προσελεύσεως στή θεία Κοινωνία: «*Ὃς ἂν ἐσθῆ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἐσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α΄ Κορ. ια΄ 27-28).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Τί καταργείται, τί μένει; Β' Κορ. γ' 10-11

Μερική και υπερβολική δόξα (στ. 10)

Θί αντίπαλοι του Παύλου, οί ψευδάδελφοί, οί Ιουδαίζοντες, προσπαθοῦσαν ν' αντιπαρατάξουν στήν πορεία του τό Μωϋσῆ. Πολύ ώραϊα, λοιπόν! Ἐάν τό νόμο του Μωϋσῆ ἔθεταν σέ σύγκρισί μέ τό Εὐαγγέλιο, πού κήρυττε ὁ Παῦλος, ἦταν σάν νά κοροϊδεύαν τόν ἑαυτό τους.

Ὁ Μωϋσῆς, ὅταν κατέβαινε ἀπό τό Σινᾶ ἤμιλοῦσε στό λαό, πού δέν μπορούσε νά καταλάβῃ, ἔβαζε πάνω στό πρόσωπό του ἕνα κάλυμμα. Ἀκόμα καί σήμερα, ὅταν στή Συναγωγή διαβάζουν τό Νόμο, τόν τυλίγουν μέσα σ' ἕνα κρωμαπιστό, κεντημένο κάλυμμα.

Αὐτό εἶναι τό σύμβολο γιά τό κάλυμμα, πού εἶχαν καί ἔχουν οἱ Ἰουδαῖοι στήν καρδιά τους καί στό νοῦ τους. Γι' αὐτό καί δέν καταλαβαίνουν, ὅτι ἡ Παλαιά Διαθήκη «έν Χριστῷ καταργεῖται», στά καταργούμενα βέβαια σημεῖα της, διότι υπάρχουν καί μέρη ὅπου ἡ Παλαιά Διαθήκη δέν καταργεῖται, ὅπως π.χ. οἱ Ψαλμοί.

Σέ ἀντίθεσι μέ τό νόμο, τό Εὐαγγελικό κήρυγμα δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τέτοια καλύμματα. Δέν ἔχουμε τίποτε νά κρύψουμε. Δέν νοθεύουμε τό λόγο του Θεοῦ, ὅπως ὁ κάπελας τό κρασί. Δέν κηρύττουμε τόν ἑαυτό μας, ἀλλά μόνο του Χριστοῦ, τό σταυρωμένο καί ἀναστημένο Κύριο.

Ὁ Παῦλος καί οἱ λοιποί Ἀπόστολοι, καί ὄλοι οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στήν ἱστορία, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἀπλοῦ ὑπηρετές του λαοῦ γιά χάρι του Ἰησοῦ, καί τό ἀντίθετο: Διάκονοι του Ἰησοῦ γιά χάρι του λαοῦ.

Εἶναι ἀνάγκη οἱ διάκονοι τῆς Ἀλήθειας νά τονίζουν τή σχέση του Λόγου μέ τόν πρόλο-

γο· τή σύγκρισί του Δρόμου μέ τόν πρόδρομο. Ἡ Παλαιά ἦταν ὁ πρόλογος, ὁ πρόδρομος. Προετοιμάζε «τίν ὁδόν του Κυρίου».

• Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης εἶχε μεγάλη ἀξία. Κυρίως διότι ετοίμασε τήν ἔλευσι του Μεσσία. Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ Χριστός, μόνος του ἔληψε ν' ἀποσυρθῆ στά παρασκήνια. Στή σκηνή πρέπει νά μέινῃ Ἐκεῖνος. «Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμέ δέ ἐλαττοῦσθαι» (Ἰωάν. γ' 30).

Ἡ Παλαιά προετοίμασε τό δρόμο. Ἦρθε ὁ ἀναμενόμενος. Δέν προσδοκάμε «ἕτερον». Τά παλαιά ἀποσύρονται στά παρασκήνια. Στή σκηνή τῆς ἱστορίας παραμένει ὁ Χριστός, φωτιζόμενος καί ἀπό προβολεῖς τῆς Παλαιᾶς!

• Ὁ Πρόδρομος καί κατά σάρκα ἦταν συγγενής του Κυρίου. Ἀσύγκριτα ὅμως πῶς ὑπεροχος ὁ Κύριος.

Καί ἡ Παλαιά εἶναι συγγενής τῆς Καινῆς Διαθήκης. Προηγείται χρονικά, ὅπως ὁ Πρόδρομος του Χριστοῦ, ἀλλά «πρῶτη ἦν» ἡ Καινή Διαθήκη, ὅπως διακήρυττε ὁ Πρόδρομος γιά τό Χριστό: «Πρῶτος μου ἦν» (Ἰωάν. α' 15).

Ὅσα, λοιπόν, λέει ὁ Παῦλος γιά τό νόμο, γιά τήν Παλαιά Διαθήκη, δέν τά λέει γιά νά τήν κρίνῃ, ἀλλά γιά νά τήν συγκρίνῃ μέ τήν Καινή, πού αὐτή πλέον μᾶς σώζει καί μᾶς χειραγωγεῖ γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τῆν ὑπεροκίν, ὅση, δείκνυσιν λέγων, ὅτι «ἐάν συγκρίνω ταῦτη ἐκείνη, οὐδέ δόξα ἐστίν ἡ δόξα τῆς Παλαιᾶς... Οὐ μὴν τοῦτο διαβάλλει τήν Παλαιάν, ἀλλά καί σφόδρα αὐτῆν συνίστησιν· αἱ γάρ συγκρίσεις ἐπί τῶν συγγενῶν εἰώθασι γίνεσθαι» (Ε.Π.Ε. 19,202). Μετάφρασις: Δείχνει πόση εἶναι καί ἡ ὑπεροχή, λέγοντας, πῶς «ἐάν συγκρίνω αὐτήν μέ ἐκείνην, δέν θά εἶναι οὔτε κἄν λαμπρότητα ἡ λαμπρότητα τῆς

Παλαιάς»... Αυτό βέβαια δέν ὑποτιμᾷ τήν Παλαιά, ἀλλά καί τήν ἐγκωμιάζει πάρα πολύ. Διότι συνήθως οἱ συγκρίσεις γίνονται μέ συγγενῆ πράγματα.

● Γιά νά ξεκαθαρίση τό θεολογικό τοπίο μέσα στήν Ἐκκλησία συνεχίζει ὁ Παῦλος τί σύγκριση, μιλώντας γιά τή δόξα τῆς Παλαιάς, πού καταργήθηκε, καί τή δόξα τῆς Καινῆς, πού παραμένει. «Καί γάρ οὐδέ δεδόξασται τό δεδοξασμένον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἔνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης» (στ.10). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Εἶναι δοξασμένη ἡ καινή διαθήκη. Δέν συγκρίνεται κἄν ἡ δόξα ἐκείνου, πού ἄλλοτε εἶχε δόξα. Κι αὐτό, διότι τό νέο ἔχει ὑπερβολική δόξα. Ἡ μικρή δόξα (τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου) μπροστά στή νέα δόξα (τῆς Καινῆς Διαθήκης) παύει νά εἶναι δόξα».

● Μιλάει γιά παρελθούσα δόξα. Ἀναφέρεται εἶτε στή λάμψη, πού εἶχε τό πρόσωπο τοῦ Μωϋσῆ, ὅταν μέ τίς πλάκες τοῦ νόμου στά χέρια κατέβαινε ἀπό τό Σινᾶ, εἶτε ἀναφέρεται στήν ἱστορική δόξα, πού ἐπί πολλοῦς αἰῶνες εἶχε ἡ Παλαιά Διαθήκη. Μέσα στό σκοτάδι τοῦ ἀλλοτριωμένου ἀπό τή ζωή τοῦ Θεοῦ κόσμου, βασίλευε τό ἀσθενικό φῶς τῆς Παλαιάς. Ὅπως μέσα στό σκοτάδι τῆς νύχτας βασιλεύει τό μελιχρό φῶς τῶν ἀστέρων.

Ἦδη πέρασε αὐτή ἡ μεγάλη δόξα. «Καί γάρ οὐδέ δεδόξασται τό δεδοξασμένον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἔνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης» (στ.10). Ὁ Θεός ἔστησε τό θρόνο τῆς πίστεως καί ἠθικῆς.

Ὁ ἕνας θρόνος εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ θρονιασμένος νόμος Του ὀνομάζεται συνείδησις.

Ὁ ἄλλος θρόνος Του εἶναι τό Σινᾶ. Θρονιασμένος νόμος Του ὁ Μωσαϊκός.

Τρίτος θρόνος Του ἡ Παρθένος Μαρία καί στή συνέχεια ὁ Γολγοθᾶς. Θρονιασμένος ὁ Λόγος, ὁ Θεός Λόγος, ὁ σεσαρκωμένος Λόγος. Θρονιασμένη ἡ Ἀγάπη. Θρονιασμένος ὁ Σταυρός. Θρονιασμένη ἡ χάρις. «Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης».

● Ἡ δόξα, ἡ λάμψη τῆς Παλαιάς Διαθήκης, παρῆλθε, ἐν συγκρίσει μέ τήν Καινή. Ὑπάρχει ἀσφαλῶς μέχρι σήμερα ἡ δοξασμένη ἀξία τῆς Παλαιάς. Οἱ προφητείες, ὅπως μάλιστα τίς βλέπουμε νά ἐκπληρώνονται στό πρόσωπο τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ, λάμπουν. Σ' αὐτές ἀκτινοβολεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

Πλήν ὅμως «οὐ δεδόξασται τό δεδοξασμένον». Δέν μπορούσε νά δοξάση τούς ἁμαρτωλούς ἡ Παλαιά, ἀφοῦ ἔμεναν δέσμιοι στήν ἁμαρτία καί τόν ἄδη.

● Καί ἡ λάμψη τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι μέν αἰώνια καί ἀξεπέραστη, ἀλλά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμα δέν ἔχουν δοξασθῆ. Θά περάσουν ἀκόμα ἀπό πολλές δοκιμασίες, ἀπό πολλά παθήματα, γιά νά φθάσουν «εἰς τήν μέλλουσαν δόξαν» (Ρωμ. ν' 18). Μπορεῖ νά ἐκκληφθῆ καί μ' αὐτή τήν ἔννοια τό «οὐ δεδόξασται τό δεδοξασμένον».

● Κυρίως ὅμως ὁ στίχος σημαίνει: Δέν συγκρίνεται ἡ δόξα τῆς Παλαιάς μέ τή δόξα τῆς Καινῆς. Ἡ πρώτη εἶχε μικρή ἰσχὺ. Ἡ δευτέρη ἔχει ὄχι ἀπλῶς μεγάλη, ἀλλά ὑπερβολική, ἀσύγκριτη ἰσχὺ. «Ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἔνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης» (στ.10). Στήν προκειμένη περίπτωση, σ' αὐτό τό μέρος, σ' αὐτό τό σημείο, στή σύγκριση, ἀποδεικνύεται «ὑπερβαλλούσα ἡ δόξα» τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας, τῆς καινῆς ζωῆς καί τῆς ἐπουρανίου βασιλείας.

Ὅλα στήν Καινή Διαθήκη εἶναι «ὑπέρ» (σοῦπερ).

Ὁ Χριστός εἶναι ὑπέρ, «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. β' 9).

Ὁ Χριστός εἶναι «ὑπέρ», ἀφοῦ πέθανε «ὑπέρ πάντων ἡμῶν» (Μάρκ. ιδ' 24. Ἰωάν. στ' 51).

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ὑπέρ». Ὑπερβολική. Μᾶς ἀγάπησε «καθ' ὑπερβολήν». Αὐτό τό ὑπερβολικό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ κατ' ἐξοκλήν τονίζεται στή Β' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή.

Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ὑπερβάλλον πλοῦτος» (Ἐφ. β' 7).

Διαθήκη αἰώνιος (στ. 11)

Ἡ ὑπεροχή, ἐν προκειμένῳ, τῆς Καινῆς ἐναντι τῆς Παλαιάς, δέν εἶναι μόνο ὡς πρὸς τήν ἀξία, ὡς πρὸς τήν ἀποκάλυψη, ὡς πρὸς τήν ἀλήθεια, ὡς πρὸς τό ἀποτέλεσμα, ἀλλά κυρίως ὡς πρὸς τή χρονική διάρκεια. Ἡ μία ξεπεράστηκε, ἀντικαταστάθηκε. Ἡ ἄλλη παραμένει αἰώνια. Αὐτό τονίζεται στόν ἐπόμενο στίχο: «Εἰ γάρ τό καταργούμενον διά δόξης, πολλῶ μάλλον τό

μένον ἐν δόξῃ» (στ. 11). Ἀπόδοσις στήν ἀπλο-ελληνική: «Ἄφοῦ τό *προσωρινό* εἶχε δόξα, πολύ περισσότερο ἔχει δόξα ἡ *καινή διαθήκη*, πού δέν θά καταργηθῇ».

● Ὁ Κύριος βεβαίωσε: «Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι» (Ματθ. κδ΄ 35). Αἰώνια ἡ ἰσχύς τοῦ Εὐαγγελίου. Συνεχῶς καινούργιο τό μήνυμά του.

● Πόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπό τότε! Ἡ ἀνθρωπότητα, σάν νά λησμονῆ ἀπό καιρό σέ καιρό τή σωστική δύναμι τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλ' ὅταν οἱ δοκιμασίες ἀπό ἀλλεπάλληλες καταστροφές τήν ἀφυπνίζουν, τότε ἀναζητεῖ πάλι τή μοναδική ὁδὸ σωτηρίας. Στρέφει τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ Χριστὸ καί τήν Ἐκκλησία. Καί διαπιστώνει, ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται στήν Ἐκκλησία συνεχῶς καί ἀενάως, ἀφοῦ ἡ καινή εἶναι διαθήκη αἰώνιος.

Ἄδιακόπα μέσα στήν ἱστορία βεβαιώνεται ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι *διαθήκης αἰωνίου*, τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καταρτίσει ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν» (Ἑβρ. ιγ΄ 20–21).

● Πόσοι προσπάθησαν μέ λυσσώδη μανία νά ξεσχίσουν τὰ φύλλα τοῦ Εὐαγγελίου, νά ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος, πού νά θυμίζη Χριστὸ καί Ἐκκλησία! Καί ὅμως ἐκεῖνοι ἔπесαν καί ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὸ προσκύνιο τῆς ἱστορίας. Τὸ Εὐαγγέλιο παραμένει αἰώνιο, ἀξεπέραστο, ἀναντικατάστατο. Δέν χάνει ποτέ τή φρεσκάδα του.

Πλήρης διαφάνεια (στ. 12)

Ἡ δόξα τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι γιὰ ὅλους. Γιὰ ὅσους βέβαια θέλουν νά πιστεῦουν στὸ σωτήριο ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας καί ἀγωνίζονται στήν ἐπίγεια πορεία τους νά γίνουν χριστομίμητοι. Γιὰ ὅσους ἐπιζητοῦν νά «συνδοξασθοῦν» (Ρωμ. ν΄ 17) μέ τὸ Χριστὸ.

Ἡ πίστις στήν τελειότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μετατρέπεται σέ βεβαία ἐλπίδα. Τόσο, πού ἡ χριστιανική πίστις νά καλῆται «ἐλπίδα». Ὁ Παῦλος στήν τελευταία του προσαγωγή σέ δίκη γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπολογεῖται «περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Πράξ. κστ΄ 6).

● Ὅταν κάποιος εἶναι λουμένος ἀπὸ τὴν τελεία ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἔχη τὴ βεβαιότητα τῆς ἀλήθειας, αἰσθάνεται ἐλεύθερος. Ἐχει τὸ θάρρος νά ὑπερασπίζεται ἐκεῖνο, πού ποτέ δέν θά τὸν ἀπογοητεύσει, ἀλλὰ καί πού ἀνώτερό του δέν ὑπάρχει. Καί δέν ἔχει οὔτε νά φοβηθῇ κανέναν, ἀλλ' οὔτε καί νά κρύψη τίποτε. Λέει στὸν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Ἐχοντες οὖν *τοιαύτην ἐλπίδα πολλῇ παρρησίᾳ χρώμεθα*, καὶ οὐ καθάπερ *Μωυσῆς εἶπαι κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τοὺς οὐσὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργουμένου»* (στ. 12–13). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἄφοῦ, λοιπόν, πιστεύουμε, ὅτι τὸ εὐαγγέλιο τῆς καινῆς διαθήκης εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερο καί ἐνδοξότερο ἀπὸ τὸ *Μωσαϊκὸ νόμο*, εἶναι φυσικὸ νά χρησιμοποιοῦμε πολλῇ παρρησίᾳ καί ἐλευθερίᾳ. Δέν κρύβουμε τίποτε. Δέν ἐνεργοῦμε ὅπως ὁ *Μωῦσῆς*, πού ἔθετε κάλυμμα στὸ πρόσωπό του, γιὰ νά μὴ δοῦν οἱ Ἰσραηλίτες τὸ μεγαλεῖο του. Ἐμεῖς δέν θέτομε κάλυμμα καί θά ἔπρεπε οἱ Ἰουδαῖοι νά βλέπουν τὴν *κατάργησι τοῦ παλαιοῦ*».

● Μερικοὶ ἀδημονοῦν γιὰ τὸ τέλος. Πρὶν καλά–καλά μποῦν στὸ στίβο τοῦ ἀγώνα, ἐπιζητοῦν τὸ στεφάνι. Πρὶν νά κουραστοῦν, θέλουν τὴν ἀμοιβή. Ἄλλοι πάλι ἐπιμένουν «*ἐδῶ καί τώρα*» νά ζήσουν τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἢ παρερμηνεύουν αὐτὴ τὴ δόξα καί τὴν ἐννοοῦν ὡς ἐπίγεια ἀπόλαυσι. Τοὺς προσγειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐχομε ἐλπίδα». «Ἐχοντες οὖν *τοιαύτην ἐλπίδα πολλῇ παρρησίᾳ χρώμεθα...*» (στ. 12).

Ὁ δρόμος τῆς ἐπίγειας χριστιανικῆς μας πορείας ἔχει τρεῖς ὀνομασίες.

Στὴν ἀρχὴ ὀνομάζεται: «*Ὁδὸς Πίστεως*».

Στὴ μέση ὀνομάζεται: «*Ὁδὸς Ἐλπίδας*».

Στὸ τέλος ὀνομάζεται: «*Ὁδὸς Σωτηρίας*».

● Ὅποιος δέν φοβάται τίποτε, μιλάει καθαρά, χωρὶς σκοπιμότητες, χωρὶς δειλίες, χωρὶς ἀναστολές. Καί δέν φοβάται ὅποιος ἔχει ὑπερνηκίσει τὸ φόβο τοῦ πόνου καί τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ κινεῖται μ' αὐτὴ τὴ δύναμι, πού τῆς χαρίζει ἡ βεβαία ἐλπίδα. Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος συγκρίνει τὰ παθήματα αὐτῆς, τῆς λιγότερης ζωῆς, μέ τὴν αἰώνια δόξα, πού μᾶς περιμένει: «Λογίζομαι, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. ν΄ 18).

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὁ Ἐνας, ἡ Μία, τό Ἐνα

Ε Χριστός τῆς Ὀρθοδοξίας δέν δίνει εὐκόλα πιστοποιητικό χριστιανικῆς γνησιότητος ἢ εἰσιτήριο γιά τήν οὐράνια βασιλεία Του, ἔστω κι ἂν κάποιοι εἶναι χαρισματοῦχοι (Ματθ. ζ' 21-23). Ὅχι γιατί τά χαρίσματα εἶναι ἀπορριπτέα, ἀφοῦ ἄλλωστε Ἐκεῖνος τά δίνει, ἀλλά γιατί τά χαρίσματα δέν ἔχουν πάντοτε τή σφραγίδα τῆς Ἀρετῆς καί τῆς Φιλανθρωπίας.

• Μιά Ὀρθοδοξία, πού τά λεγόμενα παιδιά της ἀλληλοσπαράσσονται, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς καταλλαγῆς.

• Μιά Ὀρθοδοξία, πού μέλη της καταστρέφουν βάνουσα τίς φάτνες της, πού σκοτώνουν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐκκολαπτόμενα χριστιανόπουλα μέ τίς ἐκτρώσεις, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία τοῦ Θεοῦ τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλπίδας. Εἶναι μιὰ στεῖρα φιλολογουσα ἰδεολογία.

• Μιά Ὀρθοδοξία, πού μοναστήρια της καί ναοί της εἶναι ντυμένα σέ χρυσάφι καί ἀσήμι καί ἀποτελοῦν πλουτοπαραγωγικές μονάδες, τή στιγμή πού καθημερινά πεθαίνουν χιλιάδες παιδιά στόν πλανήτη ἀπό τήν πείνα, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Εἶναι κάποια σκληρή μητριά.

Ὁ Χριστός πάντοτε, ἀλλ' ἰδιαίτερα τήν Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔρχεται «πεινασμένος». Ζητάει νά βρῆ καρποφόρα Ὀρθοδοξία. Καί ψάχνει γιά μιὰ ἀκόμα φορά τή συκῆ Του, ὅπως τότε.

Βρίσκει φύλλα μόνο, λόγια μόνο, τελετές ἐπιδεικτικές μόνο, ἔθιμα καί ἐντάλματα ἀνθρώπων μόνο. Βλέπει στό δέντρο, πού φύτευσε καί πότισε μέ τό Αἷμα Του, φύλλα μόνο, κάποτε καί ἀγ-

κάθια κακότητος καί διαστροφῆς. Καί εἶναι ἔτοιμος νά ξεριζώσῃ τήν δῆθεν ὀρθοδοξία μας, τήν ἄκαρπη πίστι μας. Κι ἐμεῖς Τόν παρακαλοῦμε: «Ἄφες καί τοῦτο τό ἔτος» (Λουκ. ιγ' 7).

Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας δέν ξεκίνησε ἀπό τή ρατσιστική θρησκευτική καί ἔθνικα Ἱερουσαλήμ. Ξεκίνησε ἀπό τήν πολυεθνική Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, τήν Καπερναοῦμ. Καί ἀπευθύνεται σ' ὅλο τόν κόσμον. Φανερώνει τόν Ἐνα, τή Μία, τό Ἐνα.

• Τόν Ἐνα, τόν Ἰησοῦ Χριστό, τό «κεφάλαιον» τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τόν Ἐνα σέ ὄλους καί γιά ὄλους.

• Τή Μία, τήν Ἐκκλησία, τήν Ὀρθοδοξία, σέ ὄλους καί γιά ὄλους.

• Τό Ἐνα, τό Εὐαγγέλιο, σέ ὄλους καί γιά ὄλους. Ὁ Λόγος καί ἡ Ἀγάπη τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπευθύνονται καί συνολικά καί προσωπικά. Καλοῦν ὄλα τά ἔθνη: «Δεῦτε πάντα τά ἔθνη...». Καί κάθε ἕνα ξεχωριστά: «Ἐρχου καί ἴδε...».

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Γιατί; Τώρα είναι ενωμένοι;

Μιλᾶνε κατά καιρούς για τό χωρισμό Κράτους - Ἐκκλησίας. Ὁ λόγος βέβαια για τό Ἑλληνικό Κράτος. Ἡ Ἐκκλησία δέν ταυτίζεται μέ τό Κράτος, μέ τήν ὁποιαδήποτε πολιτική ἢ κοσμική ἐξουσία. Πολύ περισσότερο δέν στηρίζεται στά δεκανίκια τοῦ Κράτους.

- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό **κράτος τοῦ Θεοῦ**. Εἶναι τό κράτος, πού ὁ κραταῖός Θεός «ἐποίησεν ἐν βραχίονι αὐτοῦ» (Λουκ. α' 21). Τό μοναδικό ἐξωτερικό ὄπλο τοῦ κράτους τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ **λόγος**. Μέ αὐτό κυριάρχησε πνευματικά στήν οἰκουμένη. «Κατά κράτος τοῦ Κυρίου ὁ λόγος ἤϋξανε καί ἴσχυεν» (Πράξ. ιθ' 20).

- Ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδει τιμή καί κράτος αἰώνιο στόν Ἰησοῦ Χριστό, «τόν Βασιλέα τῶν ὄλων» (Α' Τιμ. στ' 16. Ἀποκ. α' 6). Ὅσοι ταυτίζονται μέ τό Ἑλληνικό Κράτος, αὐτοί αἰσθάνονται ὡς **θρησκευτικοί ὑπάλληλοι!** Καί λησμονοῦν, ὅτι καί οἱ πολῖτες αὐτοῦ τοῦ Κράτους εἶναι ὑπό τό κράτος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνήκουν στήν πνευματική δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι *«ὑπό τοῦ κράτους τοῦ Κυρίου φυλασσόμενοι»*.

- Τό Ἑλληνικό Κράτος, ὡς συγκεκριμένη δομή καί διοίκησης, θέλει τήν Ἐκκλησία; Αἰσθάνεται τήν Ἐκκλησία ὡς τήν **καρδιά** τῆς ὑπάρξεώς του; Ἐάν ναι, εἶναι συνοδοιπόρος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ μάλλον πορεύεται ἐμπνεόμενο ἀπό τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Καί τότε δέν τίθεται θέμα χωρισμοῦ, ὅπως δέν τίθεται θέμα ἀποσπασεως τῆς καρδιάς ἀπό τό σῶμα.

- Ἄν ὅμως τό Ἑλληνικό Κράτος ἔχη τό ἀθεϊστικό σύνδρομο καί φοβᾶται, μήπως ἡ σχέσις του μέ τήν Ἐκκλησία χαρακτηριστῆ *«χομεϊνισμός»*, τότε πρός τί ἢ ἐμμονή προσδέσεως τῆς Ἐκκλησίας στό ἄρμα του Κράτους;

- Ἡ Ἐκκλησία τί τό θέλει τό Κράτος; Για τή **μισθοδοσία** τῶν λειτουργῶν της; Για τήν ἀπόδοσι **τιμῶν** σέ ἐπισκόπους καί ἀρχιεπισκόπους;

Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί εἶναι

οἱ μικρές (ὕλικές) προσφορές τοῦ Κράτους μπροστά στήν καταστροφική μαρτυρία τοῦ Κράτους ἐναντίον τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Μᾶς γκρέμισαν τήν ἠθική, μέ τήν ἀποποινικοποίησι τῆς **μοιχείας**.

Μᾶς σκοτώνουν τά παιδιά μας, μέ τή νομιμοποίησι τῶν **ἐκτρώσεων**.

Μᾶς διέλυσαν τήν οἰκογένεια, μέ τά κάθε εἶδους ἀντιευαγγελικά **διαζύγια**.

Μᾶς σέρβριαν τήν **ὁμοφυλοφιλία** ὡς τρόπο ζωῆς καί «συμβίωσης».

Μᾶς κατάργησαν οὐσιαστικά τήν **Κυριακή** ὡς ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Κι ἐμεῖς κάνουμε «ἀμάν», μήπως φύγουμε ἀπό τήν ἀγκαλιά τους!

Γιά τά **παιδιά** μας δέν ἀγωνιζόμαστε. Για τά **λεφτά** μας τό πᾶν! Εἶναι ἢ δέν εἶναι ἐπικράτησις τοῦ τρίτου πειρασμοῦ; «Ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐάν πεσῶν προσκυνήσης με» (Ματθ. δ' 9).

- Τό Κράτος τί τήν θέλει τήν Ἐκκλησία; Για δεξαμενὴ ψήφων;

Ἡ λύσις τοῦ θέματος θά ἦταν, ἓνα Κράτος, πού αἰσθάνεται, ὅτι ἐθνικῶς δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει χωρίς τήν Ἐκκλησία. Ἐνα Κράτος, πού δέχεται, ὅτι οἱ ἀξίες τοῦ Εὐαγγελίου ἀποτελοῦν τή μόνη δύναμι πρὸς ἀνάκαμψι καί πρόοδό του.

- Ἐνα τέτοιο Κράτος θά συμβάλῃ στή διοικητική **ἐνότητα** τῆς Ἐκκλησίας, στήν ποιμαντική διακονία τῶν **κληρικῶν** καί στήν πνευματική ἀγωγή τῶν παιδιῶν μέ τή σωστή λειτουργία τοῦ **Θρησκευτικοῦ μαθήματος**.

Πάντως ἡ Ἐκκλησία καί χωρίς τό Κράτος θά ζήσει. Τό Κράτος χωρίς τήν Ἐκκλησία δέν θά ζήσει. Τό Ἑλληνικό, ἐννοεῖται, Κράτος.

Ἡλεκτρονική ἀποτοξίνωσις

Κάποτε τό «σοφάρω» ἦταν στήν ἡμερησία διάταξι. Τώρα τό «σερφάρω» ἔχει τρελλάνει μικροῦς καί μεγάλους. Οἱ νεώτεροι ἰδίως, καί δὴ τά παιδιά καί οἱ ἐφηβοί, εἶναι κυριολεκτικὰ κολλημένοι στόν **ὑπολογιστῆ**. Ἡ ἀπόλυτη ἡσυ-

χία στά σύγχρονα σπίτια είναι ή μεγάλη άνησυχία. Όσο και άν προσπαθοϋν νά κυνηγήσουν τό **ήλεκτρονικό έγκλημα**, είναι τόσο πολυποικίλο και πολυδαίδαλο, πού είναι αδύνατος ό έντοπισμός του.

Η Νταϊάν Μπρόντναξ, κλινική έρευνήτρια από τίς Ηνωμένες Πολιτείες, παρατήρησε τίς συνήθειες πολλών οικογενειών σέ σχέση με τίς ήλεκτρονικές όθόνες. Καί συνέταξε ένα **δεκάλογο** γιά όσα χρειαζόμαστε άποτοξίνωση.

Άποτοξίνωση από τό λάπτοπ και τό κινητό, **άν...**

1. Άν καθόμαστε νά φάμε μέ τό κινητό μας δίπλα μας.

2. Άν κοιτάμε σέ περισσότερες από μία όθόνες ταυτόχρονα (π.χ. στήν τηλεόρασι, γράφοντας συγχρόνως μήνυμα στό κινητό).

3. Άν στέλνουμε SMS στό κινητό, χωρίς νά συντρέχη σοβαρός λόγος, τήν ώρα πού βρισκόμαστε μέ κάποιον οικείο μας.

4. Άν κοιμόμαστε μέ τό κινητό άνοικτό στό κομοδίνο.

5. Άν παίρνουμε συστηματικά τό λάπτοπ στό κρεβάτι.

6. Άν είχαμε, έστω και ένα, καυγά μέ κάποιον άγαπημένο μας πρόσωπο μέ άφορμή τίς νέες τεχνολογίες.

7. Άν γράφουμε μήνυμα στό κινητό όσο όδηγοϋμε.

8. Άν δέν βγαίνουμε έξω πλέον, αλλά προτιμάμε νά μιλάμε μέσω «τάτ» μέ φίλους.

9. Άν δέν κλείνουμε ποτέ τό κινητό μας τηλεφώνου.

10. Άν στίς οικογενειακές συναθροίσεις κάθε μέλος βλέπη διαφορετική όθόνη (τηλέφωνο, τηλεόρασι, κομπιούτερ).

● Νά, λοιπόν, μία καινούργια νηστεία τώρα, ιδίως, τή Μεγάλη Σαρακοστή.

● Νηστεία από τήν ήλεκτρονική λαιμαργία.

● Νηστεία από τή φρικτή ήλεκτρονική όφθαλμοπορνεία.

● Νηστεία από τήν ήλεκτρονική έξάρτησι.

Μποροϋμε νά ζήσουμε και χωρίς τά τόσα ήλεκτρονικά; Άν όχι, μποροϋμε όπωσδήποτε (και έπιβάλλεται άμεσα) νά τά δοϋμε σάν **έργαλεία προόδου** και άληθινής μορφώσεως.

Δέν φταίει τό ποδόσφαιρο!

Όσα συνέβησαν στίς 19 Φεβρουαρίου 2011 στό γήπεδο «Καραϊσκάκη», στό Παλ. Φάληρο, κατά τόν άγώνα Παναθηναϊκού - Όλυμπιακού άποτελοϋν δυσφήμισι τοϋ άθλήματος. Είναι δέ και σοβαρή πρόκλησις, γιά νά γίνη επί τέλους κάτι πολύ τολμηρό, ώστε νά σταματήσει ό **τραμπουκισμός στά γήπεδα**, ή βία στίς κερκίδες και στόν άγωνιστικό χώρο, οί βαρβαρισμοί και οί βανδαλισμοί σέ άγώνες μεγάλης, αλλά και μικρής βαθμολογικής σημασίας.

● Όταν ό **άθλητισμός** καταιντά **άλητισμός**, απαιτείται άμεση επέμβασις τής Πολιτείας: κινδυνεύει ό,τι πιό ώραίο, ή νεότητα, και ό,τι πιό αναγκαίο, ή άθλησις.

● Γιά τήν άθλιότητα, πού έπικρατεί στα έλληνικά γήπεδα, φταίνε οί πάντες.

● Φταίνε οί **παράγοντες** των ομάδων. Όταν ό επί κεφαλής (ό πρόεδρος) μιās ομάδας και χυδαιολογή προκλητικά και χειροδική τραμπουκικά, γιατί δέν συλλαμβάνεται άμέσως νά όδηγηθῆ στό αυτόφωρο;

● Φταίνε οί **ώργανωμένοι όπαδοί**, πού είναι ντοπαρισμένοι από τή δηλητηριώδη οϋσία, πού λέγεται **φανατισμός**. Όταν θεοποιήται μία ομάδα ή ένας παίκτης, τότε έχουμε πολιτιστική έκπτωσι και παλιμβαρβαρισμό.

Η συνδρομή τοϋ περιοδικού

■ **10 ευρώ (€)** τό χρόνο. ● Στο λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

● Ταχυδρομικά στη διεϋθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.** ● Στο Γραφείο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ή στο Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Έθν. Αντιστάσεως 103 (Άγιο Δημήτριο).**

■ Τοϋ έξωτερικού τό έμβασμά στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό). **2103212713** και **2109765440.**

● Φταίνε τὰ **οικονομικά συμφέροντα**.

Κάποτε έπαιζαν τὰ παιδιά και οί νεοί με άγνότητα. Και άλλοίμονο, αν δέν παίζουν τὰ παιδιά! Και άλλοίμονο, αν δέν άθλοϋνται τὰ άγόρια και με τό ποδόσφαιρο! Καλύτερα ποδόσφαιρο, παρά **μαμοθρεφτισμός** και τάσις **θηλυπρέπεια**.

Σήμερα όμως ο **έπαγγελματισμός** κατέστρεψε τό άγνό άθλημα. Σπαταλώνται άμύθητα ποσά για έξαγορά ξένων ή ντόπιων παικτών, σε καιρό μάλιστα μεγάλης οικονομικής κρίσεως.

● Φταίμε και έμεις, ως **Έκκλησία**. Δέν έμπνέουμε τούς νέους για ώραιους πνευματικούς άγώνες, πού τύπος τους είναι ή σωματική γυμνασία και άθλησις. Χωρίς πίστι και ιδανικά οί νεοί οδηγούνται στον άκρατο τραμπουκισμό, στον τυφλό φανατισμό, στό χυδαίο «τσαμπουκά», στή διαφθορά, τελικά στό ναρκωτικά!

● Δημοσιογράφος («Καθημερινή», 23. 2. 2011, σελ. 13) προτείνει να τελειώση τώρα τό πρωτάθλημα της Α' Έθνικης. «Ει-δάλλως - σημειώνει - είναι μαθηματικά βέβαιο, ότι θά σκοτωθούν άνθρωποι...».

Δέν πληρώνω!

ύνημα για άνυπακοή στό Κράτος! Πρωτοφανές για δημοκρατικά πολιτεύματα. Η **άναρχία** είναι μία μορφή βίας. Η άνυπακοή ξεκίνησε από τό «Δέν πληρώνω»! Άφορμή τὰ διόδια.

● Οί δρόμοι μας δέν είναι ιδανικοί. Άλλά γιατί δέν βλέπουμε και έργα, πού έγιναν από τίς κυβερνήσεις των τελευταίων έτών, όπως ή Έγνατία οδός, ή Άττική οδός, ή ζευξίς του Ρίου - Άντιορρίου;

● Τὰ διόδια είναι όπωσδήποτε άκριβᾶ, σε πολλές δε περιπτώσεις και άδικα.

● Άλλά από τό σημείο αυτό μέχρι τό «Δέν πληρώνω» ύπάρχει άπόσταση, όση μεταξύ διαμαρτυρίας και άναρχίας. Οδηγός ύπερπολυτελοϋς αυτοκινήτου σηκώνει τή μπάρα και περνᾶ! Για τό αυτοκίνητό του ειπε τό «Δέν πληρώνω»; Στο έστιατόριο λείει τό «Δέν πληρώνω»;

● Τό «Δέν πληρώνω» έξωθεί σε κλοπή. Έπειδή οί μεγάλοι κλέβουν τὰ πολλά, πρέπει να μάθουν και οί μικροί να κλέβουν τὰ λίγα;

Κυκλοφόρησε ο δεύτερος τόμος

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

τόμος 2

Θέματα από τὰ γράμματα Δ - Ι

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μιλάει για όλα τὰ θέματα στή γλώσσα του και στή γλώσσα της έποχής μας. Η έργασία προσφέρει μικρά κείμενα από τὰ έργα του άγιου Ιωάννου του Χρυσόστομου, στό πρωτότυπο και στή δημοτική.

Τό όλο έργο θά ολοκληρωθή σε 5 τόμους (με καλλιτεχνική βιβλιοδεσία). Ο δεύτερος τόμος, πού με τή χάρι του Κυρίου κυκλοφορεί, περιλαμβάνει τὰ θέματα από τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι. Άποτελείται από 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα). Μπορείτε να ζητήσετε και τον πρώτο τόμο (γράμματα Α, Β, Γ).

Κάθε τόμος τιμᾶται 20 ευρώ. Για παραγγελίες στα τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 και 2109765440.

